

Pöytäkirja.

Paks, Kalvosa =
indefinit bländor

Term. sapas, katastrofa

.....
.....
.....
rurururägetlittittittjtjt
ürürür
.....
wöwöpeoeleuezzrrzr

Alkalmi ének.

Dallama: Üdvözlégy Jézusnak drága szent teste.

Üdvözlégy Jézusna isteni szive,
Ki már régtől fogva vagy tiszteltetve,
Kalocsa fővárosába, jezsuiták templomába.

Sok századok óta már tiszteltetik,
Jézsu/ drága szive magasztaltatik,
Kalocsa fővárosába, Jézus szive templomába.

Julius hónap tizennyolcadikán,
Drága szép bucsu esik Kalocsán,
Miertb messziről fáradnak és buzgón zarándokolnak.

A július hónap Paks városára,
És e napnak tizennyolcadikára,
Amint a nap fölserkent, Paks városán a nép fölkelt,

Gyorsasággal siet a nagy templomba,
Hogy összegyülhessen proceccióra,
Hogy majd elmegy Kalocsára, Jézus szive bucsujára.

A veszedelemre nem számítottak,
Csak szép ének szóval utra indultak,
Hogy részt vesznek áldásában, Jézus szive bucsujában.

Amint a hajóhoz oda érkeztek,
És a Duna vizén ráterepedtek,
De szívökben megrettentek, mert a Dunán elmerültek.

Hogy Paks városára ez a hir futott,
Otthonmaradtaknak tudtára jutott,
Hogy az a régi dereglye elmerült kedveseikkel.

Sirnak az özvegyek Paks városába,
Kinek otthon maradt a sok árvája,
Mikor kérdi: édes atyám! hol maradt az édes anyám?

Keserves könnyeket az atya hullat,
A nagy sirás közben szóhoz sem juthat,
Az árvák rápillantván, szájára szó nem akadván.

Ezt feleli reá az édes atya,
Hogy a Dunába halt az édes anyja,
Nincsen aki vigasztaljon, ki neked egy szép szót adjon,
Csak egyedül szüz Mária az árvák vigasztalója.

Kalocsai bucsu siralmas voltál,
Mert sok özvegyekre bánatot hoztál,
Mert elvetted soknak párját, és itthagytad a sok árvát.

Nagy szomorúság jött Paks városára,
Az árva gyermekek mennek sorjába,
Egymás nyakába borulva, hol van szülöm, azt kiáltja.

Oh, árvák Istene, tekints a földre,
Nézz Paks városában a gyermekekre,
Aki ázik, aki fázik, és ki sirva imádkozik,

Drága szent olvasót kezében tartja,
De a sirás miatt el nem mondhatja,
Mert a szülő édes-anyja a Dunában van meghalva.

Sirnak az özvegyek és a sok árvák,
Atyát, anyát és hitvest siratnak,
Mert nincs, aki vigasztalja, Dunába halt atyja, anyja.

Szomoru lett a bucsujárásuk,
Mert nem gondolták, hogy ott lesz haláluk,
Amint mentek Kalocsára, Jézus szive bucsujára.

Meghuzatják Pakson a harangot,
Amint szedik ki a vizbefultakat,
Kinek atyját, kinek anyját, kinek szerelmes magzatját.

A szegény árváknak nincs pártfogójuk,
mert a Dunába halt atyjuk és anyjuk,
Az árváknak pártfogója a szentséges szüz Mária.
Szomoruan haltak szegény bucsusok,
mert Duna-viz által történt haláluk,
Amint mentek Kalocsára, Jézsu szive bucsujára.
Most már ne sirjatok ti szegény árvák,
Hadd nyugodják most az édesanyád,
Nyugodjanak békességben Jézus Mária nevében.